

Victor Brandt

Wijze woorden van een kalme Zweed

Na jaren touren met Entombed, voegde Victor Brandt zich bij Dimmu Borgir. Hij was toe aan een verandering. Hij schakelde meteen over van Warwick naar Sandberg en hij is klaar om de wereld rond te touren... ..zodra het weer kan en mag.

**‘Opnemen is als
zaaien en touren
als oogsten’**

Als je een boomlange, in zwart geklede metalhead bent, heb je al snel last van vooroordelen. Maar vaak zijn de meest woest uitzierende rockers de aardigste mensen. Victor Brandt is er zo een. Zijn motto is dan ook: ‘Wees die muzikant waar je zelf mee samen zou willen werken. Doe je huiswerk en pak je kansen.’ Dat is meteen een samenvatting van dit interview.

Vic is van de meest sympathieke bassisten die ik tegenkwam en ik kwam hem vaak tegen. Op de Warwick Bass Camps, eens per toeval op Schiphol waar hij een overstap had, en hij nodigde me uit om een show van Entombed A.D. te zien in de Roxy in LA. De eerlijkheid gebiedt te zeggen dat het niet helemaal mijn muziek is, maar om backstage te zijn in een van de meest beroemde clubs, was een prachtige ervaring. Herman Brood speelde er ooit, Guns N’ Roses werd er groot en vele livealbums werden opgenomen ‘at the Roxy’. Dat lijkt allemaal lang geleden, want zoals vele muzikanten zit Victor nu thuis. ‘Eigenlijk zou ik nu bezig zijn met mijn clinic-tour met de drummer van Dimmu Borgir en we waren ons aan het voorbereiden op het festivalseizoen. Dat gaat allemaal niet door.’

Het begin

‘Ik kom uit een kleine plaats in Zweden’, vertelt hij via Skype. ‘Daar had je drie mogelijkheden om je op te storten: muziek, alcohol en sport. Ik ben blij dat ik voor muziek koos. We oefenden met een bandje in een jeugdthunk, waar verder niemand kwam. In de stad was een band en die trad echt op. We gingen soms buiten hun oefenruimte zitten en dan was het alsof we bij een concert waren! Ik was meteen verslingerd aan muziek en het sociale aspect ervan. Het was een roeping en het werd een levensstijl. Ik deed eens auditie bij een band en men vroeg wat mijn andere hobby’s waren. Andere hobby’s? Ik had er niet eens

‘Ik merkte al snel dat hoe meer ik leerde, hoe meer er te leren bleek te zijn’

die band, die trouwens al opgericht werd toen ik vier was. Ik besloot ze een berichtje te sturen, destijds nog via MySpace. Dat ik ze op het vliegveld had gezien, was een mooi aanknopingspunt, en ik meldde dat ik beschikbaar was als ze eens een klusje hadden of een reservebassist zochten. Ik kreeg meteen antwoord: de toenmalige bassist werd vader, kon niet spelen en een paar weken later stond ik voor 50.000 mensen op festivals in Duitsland en Engeland. We hadden nog nooit samengespeeld, maar ik had de set gerepeteerd. Ik zag ze voor de eerste keer op het vliegveld, in een hotelkamer namen de gitarist en ik de set door en het was aftikken en gaan!’

Uiteindelijk speelde Victor tussen 2010 en 2014 in Entombed, waarna twee voorname bandleiden ruzie kregen. Zanger Lars-Göran Petrov startte Entombed A.D. en Victor volgde. Hij zou tot 2018 in deze band spelen, waarna Dimmu Borgir belddde.

‘Ik heb er negen prachtige jaren gehad, maar ik was toe aan iets anders. Dat belletje kwam precies op tijd. Ik had meteen een klik met de bandleiden, de sfeer is goed en de overgang ging natuurlijk. De band heeft een zeer fijne drummer om mee te spelen. Officieel ben ik de livebassist van de band, maar omdat we nu niet kunnen optreden zijn we met een nieuw album bezig en ik doe mee. Dat belooft veel goeds! Het is nu hopen dat we weer snel kunnen optreden.’

Ten slotte vraagt Victor of hij nog iets mag toevoegen. Natuurlijk mag dat!

‘Petje af voor Nederland. Jullie hebben de mooiste zalen, de fijnste locale crews en voor bands is het een droomland om te spelen. Ik ken geen muzikant die niet blij wordt als hij of zij hoort dat er optredens in Nederland zijn.’ •

dimmu-borgir.com

Victor's Gear

‘Ik heb altijd op Warwick gespeeld. Dit merk gaf me mijn eerste endorsement en ik was altijd heel loyaal naar het merk. Ik speelde voornamelijk op de Stryker, een Explorer-model. Op een gegeven moment raakte ik in gesprek met Sandberg en die vroegen of ik eens iets wilde proberen. Ik zocht niet naar een nieuw merk, maar het paste bij mijn verandering van bands en ik was meteen weg van de Sandberg Forty Eight; ook een soort Explorer. Sandberg bood aan om een Signature-model te maken. Als klein jongetje fantaseerde ik al van een eigen model en die droom kwam nu uit! Ik heb wel veel geleerd van het brein achter alle Warwick-bassen, Marcus Spangler. Hij vertelde me dat artiesten regelmatig de vrije hand krijgen om een signaturemodel te ontwikkelen. Ze kiezen voor allerlei rare opties die nog nooit eerder zijn gedaan, om er

vervolgens achter te komen dat daar een reden voor is, haha! Soms worden bassen daardoor ook onbetaalbaar. Ik wilde een bas die voor iedereen toegankelijk is. Bepaalde modellen en elementconfiguraties hebben zich bewezen, dus voor de Victor Brandt Signature ben ik dicht bij de originele Forty Eight gebleven. Hij is helemaal zwart. De mijne is kunstmatig verouderd, maar hij is ook zonder slijtplekken verkrijgbaar. Ik koos voor een PJ-configuratie, waarbij de split-P iets dichterbij de brug zit en de twee helften zijn omgedraaid, vergeleken met een normaal P-element. En ik heb een omgedraaide kop, wat ik zeer cool vind lijken.’

‘Ik heb wel op vijfsnarige bassen gespeeld, maar dat voelt niet natuurlijk. Ik heb wel eens een bas in BEAD gestemd, dus eigenlijk als een vijfsnar, zonder de G. Live speel ik zowel

in E als in D, dus ik heb bassen in beide stemmingen.’

‘Ik speel tegenwoordig met in-ears, maar ook met een versterker. Bij Dimmu Borgir sta ik af en toe op een eigen riser, bij bepaalde songs of als ik backing vocals doe. Die riser heeft zo'n trilplaat, waardoor je de bas voelt. Ik speel al lang met Darkglass-effecten. Eerst met de B3K-overdrive en nu met de B7K preamp, die al meer dan duizend optredens heeft overleefd. En ik gebruik een compressor. Mijn signaal gaat via een cleane Klotz-di, via een versterker en via de Darkglass preamp naar de mengtafel. De geluidsman mixt de drie signalen. Qua versterkers gebruik ik sinds kort ook Darkglass. De Microtubes 900v2 voor live en de kleinere 500 voor clinics. Verder gebruik ik DR-snarren, Klotz-kabels en straps van Richter, met een handig vakje voor mijn zender.’

toen ik over de eerste schok heen was, vond ik het geweldig. Het was “character building”.’

‘Vanaf dat moment wilde ik alleen maar spelen en ik focuste me op drie dingen: mijn techniek verbeteren, een goede sound krijgen en het live spelen. Naast goed spelen, moet je ook entertainen. Ik vroeg me af wat ik zelf wilde zien als ik een band zag. Opnemen is leuk, maar touren is zoveel leuker. Opnemen is als zaaien en touren als oogsten.’

Naast de punkrockband, werd Victor voor Satyricon gevraagd en zijn eerste optreden was in Mexico-Stad. ‘Dat was het echte leven. We speelden in een mooie zaal, we hadden een crew en ik moest voor de eerste keer mijn gezicht zwart-wit verven. En ja, dat is een techniek. De eerste keer zag ik grijs, maar met hulp van de bandleiden kreeg ik mooie zwarte en witte strepen.’

MySpace

‘De sfeer in deze band was minder goed, ik voelde me er minder thuis. Maar door Satyricon kreeg ik mijn volgende klus. Ik kwam in 2010 terug van een tour, ik stond op het vliegveld Stockholm en daar zag ik de zanger van Entombed lopen. Ik was fan van

> bij stil gestaan dat dat kon. Muziek was mijn hobby. Spelen, repeteren, luisteren, maken en touren. Ik had snel door dat de muziekwereld een moeilijke wereld is en als je wilt overleven, moet je hard werken. Het is alsof je een fragiel klein zaadje in je hand hebt en je doet er alles aan deze te beschermen en uit te laten groeien tot een mooie plant.’

‘Ik heb ook gitaar gespeeld, maar bas voelde natuurlijker aan. Het paste meteen bij me en het voelde goed, ook het natuurlijker samenwerken met een drummer. Om op te beginnen is bas makkelijker dan gitaar, maar ik merkte al snel dat hoe meer ik leerde, hoe meer er te leren bleek te zijn.’

Totalt Jävla Mörker

Victor ging naar het conservatorium, waar hij vooral tussen jazzmuzikanten zat.

‘Ik leerde daar veel, maar touren was nog een ver-van-mijn-bed-show. Ik kende het alleen van beelden. Grote zalen, kleedkamers, privéjets, roadies en enorme podia. Een van de drummers op school speelde in een punkrockband Totalt Jävla Mörker. Ze hadden een bassist nodig, dat werd mijn eerste tour en het was iets anders was dan op tv: we speelden ik kraakpanden, we sliepen in slaapzakken op zolders, maar